

чакайте, г-нъ председателю. Азъ искамъ да ги видя. (излиза на балкона).

(Чуватъ се викове; долу Запряновъ, до-лу-у-у!)

(Влизатъ: Гвоздиевъ, Алабашевъ и Велина)

Всички тѣ. Каква е тая дивотия!

Гвоздиевъ. Това сж платнаровци. . .

Алабашевъ. Катили!

(Всички отиватъ при прозореца).

Запряновъ. Не, не, елате тукъ.

(Чува се отъ долу) Тишина! Тишина!

Гласа на Платнаровъ. Моля ви се господи! Тукъ има недоразумение! Слушайте Г-нъ Запряновъ е избраника на българския народъ! Той нѣма равенъ на себе си! България е щастлива, че управлението се дава въ изпитани ржце!

(Чуватъ се гласове; долу! долу-у-у!)

Гласа на Платнаровъ. Но изслушайте ме!

(Настава мълчание)

Гласа на Платнаровъ. Азъ дойдохъ тукъ. защото трѣбваше да дойда. Всѣка борба трѣбва да бжде разумна. И азъ бѣхъ противъ г-нъ Запряновъ. Но когато се убедихъ, че само той, е който ще даде едно добро. . .

(Почватъ викове; Предателъ! Измѣнникъ!)

Гласа на Платнаровъ. Тогава азъ ще дойда при васъ, мека бждемъ търпеливи. Ще ви обясня. . .

(Чуватъ се гласове: долу, долу, долу-у-у!)

(Платнаровъ влиза)

Платнаровъ. Извинете. г-нъ президенте, азъ ще ида при тѣхъ. Ще ги разубедя Тукъ има недоразумение. . .

Гвоздиевъ. Разбираме ви! Добре сте я скроили.